

HOOFDSTUK 8

MARCO'S LAATSTE SPOOR

Terwijl in Frankrijk, in het huisje van Nielsen, het laatste licht uitging en de drie tieners gingen slapen, begon voor Andreas de nacht. Het vierde teamlid zat 1000 kilometer verderop, in bar *Ice Cube* in Verona, Italië. Opnieuw bestelde hij een gin-tonic. Het was zijn derde. Hierna zou hij stoppen, hij moest professioneel blijven. Maar elke slok bracht troost. Er ging geen minuut voorbij zonder dat de Italiaanse jongen aan Marco dacht, zijn vriend en verloren team-makker.

Brian Bailey had Andreas het hele verhaal verteld. Twee weken lang was Marco in z'n eentje aan de slag geweest in Italië, een undercoveropdracht: een infiltratie voor *Dossier QL1*. Brian had Marco twee weken lang niet kunnen bereiken. Marco was al die tijd z'n gang gegaan in Verona. Uiteindelijk had Brian Marco getraceerd via gsm-signalen. Hij was de jongen helemaal gevolgd naar een minidorpje in Belgisch Limburg. Maar Brian was te laat. Marco werd neergeschoten door een of andere crimineel en verdronk.

Andreas zuchtte en nam een stevige slok van zijn gin-tonic. Het kon toch niet dat Marco zomaar werd neergeschoten? Simpelweg, koudweg dood? En waarom had hij een halve kilo GHB op zak? Andreas kon en wilde niet geloven dat Marco drugs dealde. Daarvoor kende hij zijn gestorven vriend veel en veel te goed. Brian Bailey's woorden sneden Andreas nog steeds in zijn ziel. Hij noemde Marco *de Judas van Team Mortis, de verrader*. Volgens Andreas was Marco *wel* uit het

juiste hout gesneden en was hij betrouwbaar. Voor die drugs moest een andere verklaring zijn.

Brian had Andreas telefonisch het goede nieuws doorgegeven dat de andere leden uit zijn team naar het zuiden zouden afzakken, om samen door te werken aan de zaak waar Marco mee bezig was geweest. Niet dat Andreas diepzinnige gesprekken zou willen voeren over Marco's dood ... Dat was de stijl niet van deze koele Italiaanse kikker. Maar de aanwezigheid van echte vrienden, Nielsen en Felix, zou de pijn verzachten. Ze hadden alle drie met Marco samengewerkt, ze waren alle drie een van hun beste vrienden kwijtgeraakt.

Met het overnemen van de zaak hoopte Andreas de kans te krijgen om Marco's naam te zuiveren.

Een paar woorden bleven door zijn hoofd zinderen. Er zou ook een meisje afreizen naar Verona, een nieuw lid van *Team Mortis*. Ze was zestien, een natuurtalentje, sprak vier talen, kende wat basis gevechtskunsten en danste ballet. Andreas leegde met een flinke teug zijn glas gin-tonic. Hij had er geen goed gevoel bij, als hij aan dat meisje dacht. Waarom wilde Brian Bailey haar per se bij *Team Mortis* hebben? Ze was erbij geweest toen Marco stierf en ze had niet kunnen voorkomen dat hij verdronk. Moest Andreas haar vertrouwen? Moest hij zijn leven in haar handen leggen?

Hij streek zijn witte zomershirt glad en duwde enkele bruine plukken haar omhoog tussen de rest van zijn wilde maar afgemeten hardos. Hij controleerde in de spiegel achter de bar het resultaat: alle piekjes lagen perfect wanordelijk. Andreas zag er fantastisch uit! En *dat* wist deze jongeman – die mensen naar zijn hand kon zetten maar ook mensen kon doorgronden – maar al te goed.

Twee tienermeisjes kwamen van de dansvloer naar hem toegestapt. Een brunette liep te zelfverzekerd voor een blondine uit. Ze konden niet vermoeden dat Andreas op dat moment in een begrafenisstemming was, en geen zin had in *chicks*.

‘Hé, hallo, zin in gezelschap?’ vroeg de brunette zelfverzekerd.

‘Nee, bedankt. Tot later’, sneerde hij zonder op te kijken.

‘Oei, een beetje slecht gehumeurd?’

Andreas stoorde zich aan dat kind. Het liefst zou hij haar even lekker d’r vet hebben gegeven. Maar toen hij opkeek, zag hij schuin achter de brunette een onzeker maar mooi, blond meisje. Ze speelde nerveus met haar handen, staarde onwennig naar de grond en liet haar blik zo nu en dan steeds langs Andreas schieten.

‘Mijn naam is Violetta’, zeurde de brunette op bitse toon. Ze wilde alle aandacht voor zichzelf. Andreas knikte arrogant naar het andere meisje.

‘En dat is Florence, mijn vriendin.’

Andreas glimlachte en stak zijn hand uit naar het fijngebouwde blondje.

‘Andreas.’

Haar blozen deed vermoeden dat Florence onder de indruk was van zijn persoonlijkheid. Voor Andreas was het geen kunst meisjes te versieren. Je hebt het ... of je hebt het niet. En Andreas, die had het.

‘*Piacere di conoscerti*’, fluisterde Florence: aangenaam om kennis met je te maken. Andreas knipte eenmaal met z’n vingers en gebood de barman de meisjes een drankje aan te bieden.

‘En wat doe jij hier in het mooie Verona?’

Violetta maakte aanstalten om te antwoorden, maar Andreas snoerde haar met een handgebaar de mond en wees subtiel naar Florence.

‘Ik dans ballet.’

‘Ballet? Je hebt er het figuur voor.’

Andreas had zijn oogcontact met haar nog geen seconde verbroken, hij had niet naar haar heupen en niet naar haar borsten gekeken. Als je een meisje wilt versieren mag je niet laten merken dat je oog hebt voor haar troeven. Alleen, af en toe, een klein complimentje.

‘Dank je’, zei ze met een lachje.

‘En waar dans je ballet?’

‘De Klassieke Academie, van Enrico Moretti. Hij is de beste die er is.’

Andreas knikte en gaf de twee meisjes hun drankjes. Enrico Moretti was een van de bekendste choreografen van Italië, een zwierige, vlamme mediafiguur. Sinds een jaar of acht stond hij aan het hoofd van de meest befaamde dansopleiding van Zuid-Europa. En een van de duurste! Alleen rijkeluismeisjes werden door hun snobistische ouders naar voren geschoven. Allemaal met het vaste voornemen om een gooi te doen naar eeuwige roem. Maar er waren weinigen die voldeden aan Moretti's strenge normen.

‘Kan je er je plek een beetje vinden?’

‘Het is zwaar, maar ik doe m'n best. Ballet is mijn leven.’

Andreas glimlachte.

Achter de twee meisjes kwam een man met een sikje binnen in een duur design maatpak. Andreas leefde op. De foto van die man stond op zijn netvlies gebrand. Pablo Ricci liep door de club en ging bij een andere man aan een tafeltje zitten. Andreas hield hem subtiel in het oog. Pablo bleek een stuk jonger te zijn dan hij verwachtte. De snob was hooguit een jaar of eenentwintig.

Het was het enige spoor dat Marco had achtergelaten, de enige sleutel die Brian Bailey terugvond in Marco's doorweekte zakagenda. ‘*Pablo Ricci, 21.30 uur*’: één dag voor Marco's dood. Het was een naam die onbekend was voor *Team Mortis*. Was hij de man die de drugs leverde aan Marco, hem op het foute spoor bracht, neerschoot?

Gisternacht werd Pablo's creditcard gebruikt in de *Ice Cube*. Voor Brian Bailey reden genoeg om Andreas neer te planten in de club, in de hoop dat Pablo terug zou komen.

Pablo en zijn compagnon stonden samen op en wierpen enkele euro's op tafel. Andreas nam zijn vest van de stoel en veerde op. Het gezichtje van Florence betrok en verried haar teleurstelling.

‘Wat is je telefoonnummer?’ vroeg hij terwijl hij Pablo en de andere

man langs de portier zag lopen. Violetta wilde snel antwoorden, maar Andreas sloeg zijn vest om zijn schouders en zei: 'Niet jij ... Florence.'

'331-834.78.89', zei ze.

Andreas knikte en spurttte weg.

'Moet je het niet opschrijven?'

Andreas glimlachte. Zag hij eruit als een jongen die geen tien getalletjes kon onthouden?

Buiten sloeg de motor van een witte Mercedes SL300 aan. De sportieve *roadster* baarde opzien in de *Corsa Porta Nuova* in Verona en gleed soepel langs de club het nachtleven in. Andreas had zijn rode Alfa Romeo Giulietta gelukkig voor de *Ice Cube* kunnen parkeren. Hij sneed een aanstormende jeep maar net de pas af en volgde de Mercedes op enkele tientallen meters, Verona uit.

Toen ze door het prachtige heuvellandschap reden, bleef Andreas op een veilige afstand achter de Mercedes van Pablo. Als hij iets te dichtbij zou komen, zou dit Pablo af kunnen schrikken en zou hij kunnen stoppen met het karwei waarmee hij bezig was.

In een uitgestorven dorpje sloeg de Mercedes een oud industrieterrein op. *Demolizione Bianchi*. Sloopbedrijf Bianchi, een autokerkhof.

Andreas parkeerde zijn Alfa Romeo op de hoofdweg, zo'n honderd meter voor het autokerkhof, en sloop door een weiland naar het hek rond het terrein. Met een flinke sprong greep hij naar de bovenkant van het hek, werkte zich omhoog, stapte voorzichtig maar zelfverzekerd over het verroeste prikkeldraad heen en sprong aan de andere kant naar beneden. Hij hoorde stemmen. Pablo en zijn compagnon. Twee mannen die 's nachts op een autokerkhof rondhingen ... daar zat een stevig luchtje aan.

Hij glipte tussen de stoffige wrakken door totdat hij bij een binnenplein aankwam. Verborgen onder een vervallen Fiat 500 gluurde hij naar het tweetal. Pablo liet de andere man een tas zien. De bank-

biljetten puilden er bijna uit. De man knikte tevreden en opende de kofferbak van het door en door verroeste wrak van een Ford. Daaruit haalde hij een gele aktetas.

Andreas glunderde. Hij wilde koste wat kost weten wat daarin zat!

Zo snel hij kon liep hij tussen de wrakken door. Hij nam een lange metalen staaf mee en schoof onder Pablo's witte Mercedes die bovenaan een helling geparkeerd stond. Andreas kende de verschillende merken auto's als geen ander, zeker die mooie sportwagens. Een paar seconden en hij had de plastic beschermhoes onderaan de wagen verwijderd. Hij plantte de metalen staaf tegen het motorblok en duwde de stok als een hefboom onder de handrem. Uit alle macht trok Andreas de staaf naar zich toe, totdat hij de handrem hoorde knakken.

Langzaam maar zeker begon de Mercedes over het stoffige zand te rollen. De weg werd steiler en steiler. Andreas rolde net voor de achterwielen onder de sportwagen vandaan. Een regenton was nu de enig mogelijke schuilplaats voor hem.

Pablo's businesspartner zette grote ogen op: '*La vostra macchina!*' en hij wees naar de Mercedes die zijn ongeluk tegemoet rolde. Pablo schreeuwde het uit. Hij wist zeker dat hij de handrem had aangetrokken! Hij spurte voor z'n leven om zijn witte Mercedes SL300 van 87.337 euro te redden, met de businesspartner in zijn kielzog. De twee mannen verdwenen met de Mercedes achter de horizon.

'Help!'

Dat had Andreas netjes opgelost! Hij liep naar de kofferbak en opende de aktetas. Hij kon een diepe zucht niet onderdrukken.

Een lading knalgele pillen linkte Pablo aan Marco. GHB of Gamma-hydroxybutaanzuur: een gevaarlijke partydrug. Andreas wist zeker dat een analyse van Felix zou uitwijzen dat het om dezelfde chemische samenstelling ging als de halve kilo pillen van Marco. Pablo was de man die Marco drugs leverde! Het schoot door Andreas' hart en ziel. Zou Marco *Team Mortis* dan toch verraden hebben? Was hij echt op het verkeerde pad? De enige contactpersoon die hij in Verona had zou een dealer zijn?

Andreas' oog viel op een metalen doosje, dat vastzat in de aktetas. Toen hij het opende, zag hij enkele kleine, grijze, ovale ampullen. Verwonderd onderzocht Andreas de rare, steenachtige voorwerpen. Ze waren hooguit vier centimeter groot, wogen licht en waren met veel moeite kneedbaar. Dit konden geen drugs zijn. Daarvoor waren die dingen veel te groot.

Snel stak Andreas twee van de ampullen in z'n achterzak en nam een paar GHB-pillen uit de plastic verpakking.

Hij sloot de gele aktetas en sloop weg van het autowrak. Vanachter enkele samengeperste auto's zag Andreas hoe de grienende Pablo en zijn zakenpartner de deal voltrokken.

'Maak je geen zorgen, ik geef je wel een lift', zei de man, maar daar had de jonge Pablo geen oren naar. Hij snikte hartverscheurend. Zijn witte Mercedes had vaart gekregen, was gekanteld aan de voet van de heuvel, en had een stevige koprol gemaakt. Een paar tuimelingen, schatte Andreas, misschien drie, voordat de onbemande Mercedes een oude tractor had geramd. Woeps! Die auto was onbruikbaar geworden! Dus 87.337 euro in de vuilnisbak. De man vertrok met het geld, Pablo te voet, met de aktetas.

Andreas keek naar de paar knalgele pillen en de twee grijze ampullen die hij in zijn hand had. Met een beetje geluk zou de bedroefde Pablo niet eens merken dat iemand de aktetas geopend had en dat Andreas een klein stukje van de mysterieuze puzzel bemachtigd had.